

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Sžf/47/2016
Identifikačné číslo spisu: 6014201707
Dátum vydania rozhodnutia: 07.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014201707.5

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a sudkýň JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a JUDr. Petry Príbelskej PhD. v právnej veci žalobcu: RONY-TEX, s.r.o., Nám. A. H. Škultétyho 734/6, Veľký Krtíš, IČO: 36 648 221, zastúpený: JUDr. Jozefom Veselým, advokátom, Mierová 1, Veľký Krtíš, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. 1100301/1/485406/2014/5003, č. 1100301/1/485431/2014/5003, č. 1100301/1/485404/2014/5003, č. 100301/1/485396/2014/5003, č. 1100301/1/485387/2014/5003, č. 1100301/1/485381/2014/5003 a č. 1100301/1/485367/2014/5003 zo dňa 30.10.2014, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/193/2014-48 zo dňa 25. septembra 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/193/2014-48 zo dňa 25. septembra 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

1.1 Napadnutým rozsudkom č. k. 24S/193/2014-48 zo dňa 25.09.2015 Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutí žalovaného č. 1100301/1/485406/2014/5003, č. 1100301/1/485431/2014/5003, č. 1100301/1/485404/2014/5003, č. 1100301/1/485396/2014/5003, č. 1100301/1/485387/2014/5003, č. 1100301/1/485381/2014/5003 a č. 1100301/1/485367/2014/5003 zo dňa 30.10.2014, podľa §250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) a o trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

1.2 Predmetom súdneho prieskumu pred krajským súdom boli rozhodnutia žalovaného zo dňa 25.02.2014, ktorými boli žalobcovi podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubené rozdiely dane za jednotlivé kontrolované zdaňovacie obdobia január, február, apríl, máj, jún, august a september 2012, a

to:

č. 1100301/1/485406/2014/5003 zo dňa 30.10.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného - august 2012“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica (ďalej aj „správca dane“) č. 9611401/5/737317/2014/Gyur zo dňa 25.02.2014, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie august 2012 vo výške 11.400,- € (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie správcu dane - august 2012“),

č. 1100301/1/485431/2014/5003 zo dňa 30.10.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného - september 2012“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 9611401/5/737434/2014/Gyur zo dňa 25.02.2014, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie september 2012 vo výške 67.600,- € (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie správcu dane - september 2012“),

č. 1100301/1/485404/2014/5003 zo dňa 30.10.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného - jún 2012“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 9611401/5/737225/2014/Gyur zo dňa 25.02.2014, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie jún 2012 vo výške 54.200,- € (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie správcu dane - jún 2012“),

č. 1100301/1/485396/2014/5003 zo dňa 30.10.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného - máj 2012“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 9611401/5/737085/2014/Gyur zo dňa 25.02.2014, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie máj 2012 vo výške 31.410,- € (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie správcu dane - máj 2012“),

č. 1100301/1/485387/2014/5003 zo dňa 30.10.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného - apríl 2012“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 9611401/5/737014/2014/Gyur zo dňa 25.02.2014, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie apríl 2012 vo výške 16.300,- € (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie správcu dane - apríl 2012“),

č. 1100301/1/485381/2014/5003 zo dňa 30.10.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného - február 2012“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 9611401/5/736876/2014/Gyur zo dňa 25.02.2014, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie február 2012 vo výške 21.098,40 € (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie správcu dane - február 2012“),

č. 1100301/1/485367/2014/5003 zo dňa 30.10.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie žalovaného - január 2012“), ktorým bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 9611401/5/736640/2014/Gyur zo dňa 25.02.2014, ktorým bol žalobcovi vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie január 2012 vo výške 10.500,- € (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie správcu dane - január 2012“).

1.3 Krajský súd z pripojených administratívnych spisov zistil, že na základe poverenia zo dňa 29.10.2012 správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu na DPH za zdaňovacie obdobia január až december 2011, január až február, apríl až september 2012. Oznámenie o začatí daňovej kontroly bolo žalobcovi doručené dňa 06.11.2012. Dňa 20.11.2012 správca dane spísal so žalobcom Zápisnicu o ústnom pojednávaní, ktorej predmetom bolo začatie daňovej kontroly dňom 20.11.2012. V zápisnici bol žalobca poučený o jeho právach a povinnostiach v zmysle § 45 ods. 1 zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“), o.i. o práve predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia a navrhnúť dôkazy dostupné správcovi dane, ktoré sám nemôže predložiť, najneskôr do dňa jej ukončenia (písm. c/), o práve nahliadať do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu (písm. d/), o práve klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní (písm. e/), vyjadrovať sa v priebehu daňovej kontroly k zisteným skutočnostiam, k spôsobu ich zistenia alebo navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim (písm. f/), ako aj o povinnostiach podľa § 45 ods. 2 Daňového poriadku, o.i. o povinnosti predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia (písm. e/). Z predmetnej zápisnice ďalej vyplýva zoznam listín a iných vecí odovzdaných pri

ústnom pojednávaní žalobcom správcovi dane. Z uvedeného zoznamu vyplýva, že medzi listinami odovzdanými správcovi dane neboli uvedené žiadne dodacie listy. Výzvou zo dňa 22.01.2013, doručenu splnomocnenému zástupcovi žalobcu 30.01.2013, správca dane vyzval žalobcu na predloženie účtovných dokladov a iných dokladov preukazujúcich hospodárske operácie a účtovné prípady, inventúrny súpis zásob k tovaru k 01.01.2011, k 31.12.2011 a k 31.12.2012. Dňa 15.11.2012 žalobca doručil správcovi dane generálnu plnú moc, ktorou daňový subjekt - žalobca splnomocnil X., Veľký Krtíš v rozsahu všetkých práv konateľa na zastupovanie a vykonávanie všetkých úkonov, vrátane prijímania doručovaných písomností.

1.4 Krajský súd ďalej konštatoval, že rozhodnutím č. 9611401/5/4143849/2013/Gyur zo dňa 29.10.2012 správca dane s poukazom na § 61 ods. 1 Daňového poriadku prerušil daňovú kontrolu DPH za obdobie január až december 2011, január, február, apríl až september 2012 z dôvodu, že začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia a bolo potrebné získať informácie o nových skutočnostiach podaním žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií. Daňová kontrola vykonaná u daňového subjektu RONY-TEX s.r.o. Veľký Krtíš sa z tohto dôvodu prerušila od 01.10.2013. Predmetné rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly obsahovalo všetky náležitosti stanovené Daňovým poriadkom. Predmetné rozhodnutie o prerušení daňového konania bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené 24.09.2013. Z predmetného rozhodnutia o prerušení daňovej kontroly vyplýva, že správca dane odoslal dňa 06.09.2013 žiadosť o MVI č. 9611401/5/4025107/2013/Gyur do iného členského štátu (ČR).

1.5 Listom z 11.12.2013 správca dane žalobcovi oznámil v zmysle § 61 ods. 4 Daňového poriadku, že dňa 11.12.2013 pominuli prekážky, pre ktoré sa daňová kontrola DPH za zdaňovacie obdobie január až december 2011, január, február, apríl až september 2012 prerušila, a preto správca dane pokračuje vo výkone kontroly začatej dňa 20.11.2012. Z fotokópie doručenky vyplýva, že predmetné oznámenie bolo doručované žalobcovi na adresu jeho splnomocneného zástupcu X. pričom dňa 23.12.2013 bol vykonaný neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie zásielky, opakované doručenie zásielky sa vykonalo 27.12.2013 a v ten istý deň bola zásielka uložená na pošte. Zásielka bola vrátená nedoručená daňovému úradu.

1.6 Na základe predvolania zo dňa 20.12.2013, sa splnomocnený zástupca žalobcu X. dostavil k správcovi dane na ústne pojednávanie v súvislosti s výkonom daňovej kontroly, pričom dňa 09.01.2014 bola vyhotovená Zápisnica o ústnom pojednávaní s predmetom: Vyjadrenia kontrolovaného daňového subjektu podľa § 45 ods. 1 písm. f/ Daňového poriadku k doterajším zisteniam pri daňovej kontrole DPH za zdaňovacie obdobie január až december 2011, január až február 2012, apríl až jún 2012, august až september 2012, na ktorom bol prítomný X.. C. K.. Z obsahu zápisnice vyplýva, že splnomocnený zástupca žalobcu sa oboznámil s výsledkami vykonaných dožiadaní správcu dane o.i. vo vzťahu k výsledkom medzinárodného dožiadania vykonávaného v ČR, ako aj voči subjektom ENI SPED s.r.o. Bratislava, ISTROTECH s.r.o. Bratislava, N-G RENT CAR s.r.o. Šahy, TRANSKUL s.r.o. Bratislava (do 10.10.2012 PORUBIAN s.r.o. Slovenské Pravno), HORMIC s.r.o. Bratislava, KEVOLA s.r.o. Šahy. Splnomocnený zástupca žalobcu sa k oboznámeným výsledkom šetrení vyjadril s tým, že sa vyjadrí písomne až po doručení Protokolu.

1.7 Krajský súd ďalej zistil, že o výsledku daňovej kontroly správca dane vyhotovil Protokol č. 9611401/5/72727/2014/Gyur zo dňa 09.01.2014, ktorý spolu s výzvou na vyjadrenie k zisteniam uvedeným v Protokole zo dňa 09.01.2014 doručoval splnomocnenému zástupcovi žalobcu X. s tým, že písomné vyjadrenie k Protokolu a označenie dôkazov preukazujúcich žalobcove tvrdenia, ktoré nemohol predložiť v priebehu daňovej kontroly, môže podľa § 46 ods. 8 Daňového poriadku predložiť najneskôr do 15 pracovných dní odo dňa doručenia výzvy. Vo výzve bol žalobca poučený, že zmeškanie lehoty nemožno odpustiť. Z pripojenej fotokópie doručenky vyplýva, že predmetná zásielka obsahujúca Protokol a Výzvu na vyjadrenie k zisteniam uvedeným v Protokole bola adresovaná splnomocnenému zástupcovi žalobcu X., pričom podľa záznamov vykonaných poštovým doručovateľom na doručenke je zrejmé, že neúspešný pokus o doručenie s výzvou o opakované doručenie bolo vykonané dňa 13.01.2014, opakované doručenie bolo vykonané 14.01.2014 a dňa 14.01.2014 bola zásielka uložená na

pošte. Dňa 31.01.2014 bola následne zásielka prevzatá splnomocnenou zástupkyňou žalobcu p. Markovičovou, ktorá svojím podpisom potvrdila príjem tejto písomnosti. Dňa 24.02.2014 správca dane vyhotovil úradný záznam, z ktorého vyplýva, že žalobca sa na základe predmetnej výzvy z 09.01.2014 k zisteniam uvedeným v Protokole nevyjadril v lehote stanovenej na predloženie písomného vyjadrenia (19.02.2014). Z úradného záznamu ďalej vyplýva, že žalobca zaslal správcovi dane vyjadrenie k Protokolu elektronicky dňa 21.02.2014, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Správca dane na vyjadrenie s poukazom na § 46 ods. 8 Daňového poriadku neprihliadol, v úradnom zázname uviedol, že bude postupovať v zmysle § 68 ods. 2 písm. c/ Daňového poriadku. Listom z 24.02.2014, ktorý bol doručený splnomocnenému zástupcovi žalobcu 22.03.2014 správca dane žalobcovi oznámil, že jeho vyjadrenie k zisteniam uvedeným v Protokole, ktoré bolo doručené správcovi dane elektronicky 21.02.2014 bolo doručené po uplynutí určenej lehoty, a preto k nemu správca dane nebude prihliadať.

1.8 Zistenia správcu dane uvedené v Protokole z 09.01.2014 boli podkladom pre vydanie prvostupňových rozhodnutí správcu dane zo dňa 25.02.2014, ktorými bol žalobcovi podľa § 68 ods. 5 Daňového poriadku vyrubený rozdiel dane za jednotlivé kontrolované zdaňovacie obdobia január, február, apríl, máj, jún, august a september 2012 vo výškach uvedených v bode č. 1.2 tohto rozsudku.

1.9 Krajský súd ďalej uviedol, že súdne konanie nie je pokračovaním administratívneho konania, súd nemá oprávnenie dôvody nezákonnosti za žalobcu vyhľadávať, tzn. ani všeobecne uplatnené dôvody konkretizovať na preskúmaný prípad, alebo ich dopĺňať. Žalobca namietal, že správne orgány svojimi rozhodnutiami a postupom ukrátil jeho právo brániť sa tým, že nebrali do úvahy jeho vyjadrenia k protokolu, ani argumenty predložené v odvolaniach. Krajský súd tu uviedol, že správca dane, ktorý je prvostupňovým orgánom, ani nemohol brať do úvahy argumenty žalobcu uvedené v odvolaniach, keďže odvolania smerovali práve proti týmto rozhodnutiam prvostupňového orgánu; týmito odvolacími dôvodmi sa mal povinnosť zaoberať žalovaný ako druhostupňový orgán. Vzhľadom na to, že táto námietka smerovala voči rozhodnutiam prvostupňového orgánu, krajský súd ju považoval za nedôvodnú. Žalobca v žalobách len všeobecne poukazuje na to, že správca dane nebral do úvahy argumenty žalobcu predložené v odvolaniach, pričom nekonkretizuje, ktorými konkrétnymi odvolacími námietkami sa správny orgán nezaoberal. Napriek tomu krajský súd konštatoval, že z odôvodnení rozhodnutí žalovaného, ktorý bol oprávnený preskúmať prvostupňové rozhodnutia správcu dane z dôvodov uvedených žalobcom v odvolaniach vyplýva, že žalovaný sa so všetkými odvolacími námietkami žalobcu uvedenými v jednotlivých odvolaniach proti jednotlivým prvostupňovým rozhodnutiam správcu dane vysporiadal, zaujal k nim svoje stanovisko a aplikujúc príslušné ustanovenia Daňového poriadku a Zákona o DPH vyslovil v odôvodnení svojich rozhodnutí konkrétne právne závery. Skutočnosť, že žalobca s takýmito závermi nesúhlasí, nemôže spôsobiť nezákonnosť napadnutých rozhodnutí.

1.10 Krajský súd ďalej poukázal na to, že žalobca v žalobách navyše ani nenamietal, že by žalovaný vec nesprávne právne posúdil alebo že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav. Nenamietal ani, že by zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzali správne rozhodnutia, bolo v rozpore s obsahom spisov, ani nedostatok dôvodov (nepreskúmateľnosť). Ak žalobca v odvolaniach a aj v žalobách len stroho (jednou vetou) skonštatoval, že došlo k preukázaniu zdaniteľného plnenia a dodania tovaru od jeho dodávateľov (KEVOLA s.r.o. a PORUBIAN s.r.o.), toto svoje tvrdenie nijako nekonkretizoval, napr. odkazom na konkrétne dôkazy, ktorými by bol v priebehu daňovej kontroly alebo vyrubovacieho konania preukazoval splnenie podmienok na uplatnenie odpočtu DPH - konkrétne na dôkazy preukazujúce, že tovar deklarovaný v predmetných faktúrach dodali žalobcovi práve spoločnosti KEVOLA s.r.o. a PORUBIAN s.r.o. (v rozhodnutiach uvedený po zmene obchodného mena a sídla TRANSKUL s.r.o. Bratislava), napr. dodacie listy, záznamy o prevádzke motorových vozidiel, ktorými bol tovar k žalobcovi prepravovaný, označenie týchto motorových vozidiel, prípadne osôb, ktoré žalobcovi tovar dodali a pod.

1.11 Krajský súd skonštatoval, že takáto námietka je nekonkrétna, bez tvrdenia, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil alebo nedostatočne zistil skutkový stav a ani v priebehu preskúmavacieho konania žalobca neoznačil, ani nepredložil takéto dôkazy preukazujúce, že dodanie tovaru bolo reálne

vykonané vo faktúrach uvedenými subjektami. Vo vzťahu k vydaným prvostupňovým rozhodnutiam správcu dane za obdobie august a september 2012 a čiastočne jún 2012, ako aj voči rozhodnutiam žalovaného, ktorými boli prvostupňové rozhodnutia správcu dane za vyššie uvedené zdaňovacie obdobia, v ktorých si uplatňoval odpočet DPH z faktúr vystavených dodávateľom HORMIC s.r.o. Bratislava, krajský súd uviedol, že žalobca v žalobách ani netvrdil, že vo vzťahu k tomuto dodávateľovi (HORMIC s.r.o.) došlo k preukázaniu zdaniteľného plnenia a dodania tovaru od tohto dodávateľa. Argumentácia uvedená v žalobách vedených pôvodne pod č. 24S/193/2014, 24S/194/2014, 24S/195/2014 sa teda nedotýka, resp. nekorešponduje so skutkovým stavom zisteným finančnými orgánmi, z ktorého vychádzal správca dane pri vydaní prvostupňových rozhodnutí za uvedené kontrolované zdaňovacie obdobia (január, február a čiastočne aj jún 2012).

1.12 Krajský súd poukázal na to, že z odôvodnenia rozhodnutí správcu dane i žalovaného vyplýva, že základnou podmienkou pre vznik nároku na odpočítanie dane je vznik daňovej povinnosti, pričom platiteľ si môže odpočítať daň len za predpokladu, že k dodaniu tovaru (alebo služby) skutočne došlo a dodaním tovaru vznikla dodávateľovi daňová povinnosť, má faktúru vyhotovenú platiteľom dane v súlade s § 71 Zákona o DPH a preukáže účel použitia prijatého plnenia, z ktorého si odpočítal daň na svoje podnikanie. Existencia samotnej faktúry nezakladá právo na odpočet dane, toto sa viaže na splnenie podmienok nároku na odpočítanie dane podľa § 49 a § 51 Zákona o DPH. Faktúra sama o sebe nie je dôkazom, že k zdaniteľnému plneniu došlo. Skutočnosť, že boli splnené podmienky na uplatnenie odpočtu dane je povinný preukazovať daňový subjekt, v tomto prípade žalobca (§ 24 ods. 1 Daňového poriadku).

1.13 Krajský súd ďalej vo vzťahu k námietke žalobcu, že napadnuté rozhodnutia žalovaného i prvostupňového správneho orgánu sú nezákonné, pretože správca dane viedol daňovú kontrolu v rozpore so zákonom tým, že nedodrжал zákonom stanovené lehoty a úkony pre výkon kontroly, uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že daňová kontrola u žalobcu zameraná na DPH za mesiace január, február, apríl, máj, jún, september a august 2012 začala dňom určeným v Oznámení správcu dane o daňovej kontrole, t.j. dňom 20.11.2012, pričom predmetné Oznámenie o začatí daňovej kontroly zo dňa 29.10.2012 správca dane doručil žalobcovi 06.11.2012. Dňa 20.11.2012 bola vyhotovená Zápisnica o ústnom pojednávaní vo veci daňovej kontroly, z ktorej o.i. vyplýva, že žalobca bol poučený o svojich právach a povinnostiach v zmysle Daňového poriadku a súčasne bol dohodnutý postup pri výkone daňovej kontroly. Za žalobcu sa ústneho pojednávania zúčastnil Ing. Vojtech Markovič ako splnomocnený zástupca žalobcu na základe predloženej generálnej plnej moci doručenej správcovi dane 15.11.2012. Zápisnica obsahuje súpis listín a dokladov odovzdaných pri ústnom pojednávaní a vyžiadaných správcou dane. Prílohou zápisnice je potvrdenie o zapožičaní dokladov pre účely výkonu daňovej kontroly zo dňa 20.11.2012. Správca dane Rozhodnutím č. 9611401/5/4143849/2013/Gyur zo dňa 11.09.2013, ktoré bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené 24.09.2013, prerušil daňovú kontrolu DPH za mesiace január, február a apríl až september 2012 u subjektu RONY-TEX s.r.o. Veľký Krtíš s poukazom na § 61 ods. 1 Daňového poriadku z dôvodu, že začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia a je potrebné získať informácie o nových skutočnostiach podaním žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií. Vo výroku predmetného rozhodnutia o prerušení daňovej kontroly sa uvádza, že daňová kontrola sa prerušuje odo dňa 01.10.2013. Rovnako z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že dôvodom prerušenia daňovej kontroly bola potreba zistenia skutočností pre správne určenie DPH za kontrolované zdaňovacie obdobia na základe žiadosti o medzinárodnú výmenu informácií u daňového subjektu, ktorý má sídlo v ČR. Správca dane zaslal žiadosť o medzinárodnú výmenu informácií do ČR dňa 06.09.2013. Žalobca v žalobe namietal, že prerušenie daňového konania nebolo uskutočnené v zmysle § 61 Daňového poriadku, pretože mu bolo doručené absolútne zmätočné rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly č. 9611401/5/4143849/2013/Gyur, ktoré neobsahovalo náležitosti v zmysle § 63 ods. 3 písm. d/ Daňového poriadku, lebo podľa tvrdenia žalobcu neobsahovalo vo výrokovej časti údaje podľa písm. c/ (meno a priezvisko), chýba tam deň, odkedy je konanie prerušené (nedodržaný § 61 ods. 3 Daňového poriadku), chýba zmienka o doručení písomností iba splnomocnenému zástupcovi žalobcu (nedodržaný § 30 ods. 3 Daňového poriadku) a rozhodnutie neobsahuje v odôvodnení ani jedinú skutočnosť, ktorá bola jeho podkladom (porušený § 63 ods. 5 Daňového poriadku). Tieto námietky žalobcu uvedené v žalobe však absolútne nezodpovedajú obsahu predmetného rozhodnutia o prerušení konania, pretože rozhodnutie správcu dane o prerušení daňového konania č. 9611401/5/4143849/2013/Gyur zo dňa 11.09.2013,

podľa krajského súdu obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti, t.j. aj žalobcom namietané náležitosti, keďže vo výroku predmetného rozhodnutia je uvedený subjekt, u ktorého sa daňová kontrola prerušuje - žalobca je označený obchodným menom, právnou formou, adresou, sídlom, IČO-m, DIČ-om, aj identifikačným číslom DPH, ďalej je vo výroku uvedený dátum, od ktorého sa daňová kontrola prerušuje - 01.10.2013, v odôvodnení je presne uvedená skutočnosť, ktorá je dôvodom prerušenia daňovej konania v zmysle § 61 ods. 1 Daňového poriadku a súčasne na 2. strane predmetného rozhodnutia je uvedené, že predmetné rozhodnutie sa doručuje splnomocnenému zástupcovi žalobcu Ing. Markovičovi. Námietka žalobcu o „zmätočnosti rozhodnutia“ o prerušení konania, je teda v celom rozsahu nedôvodná. Keďže predmetné rozhodnutie o prerušení daňového konania bolo vydané v súlade s § 61 ods. 1 písm. b/ Daňového poriadku, pričom obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti (§ 61 a § 63 Daňového poriadku), účinky prerušenia konania nastali dňom uvedeným v rozhodnutí o prerušení konania, t.j. dňom 01.10.2013. Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že po doručení odpovede na medzinárodné dožiadanie dňa 11.12.2013 pominuli dôvody, pre ktoré sa daňová kontrola za kontrolované zdaňovacie obdobia r. 2012 u žalobcu prerušila a správca dane pokračoval vo výkone daňovej kontroly začatej 20.11.2011. Túto skutočnosť správca dane v súlade s § 61 ods. 4 Daňového poriadku oznámil žalobcovi listom z 11.12.2013. Zásielka obsahujúca uvedené oznámenie adresovaná splnomocnenému zástupcovi žalobcu Ing. Markovičovi bola vrátená správcovi dane s tým, že podľa údajov na doručení vyznačených poštovým doručovateľom si zásielku adresát neprevzal ani pri opakovanom doručení a zásielka bola uložená na pošte 27.12.2013 a keďže si ju adresát nevyzdvihol, považuje sa za doručenie 15. dňom od jej uloženia (§ 31 ods. 2 Daňového poriadku). Z uvedeného vyplýva, že daňová kontrola bola prerušená v čase od 01.10.2013 do 11.12.2013. Z ust. § 61 ods. 5 Daňového poriadku vyplýva, že ak je daňové konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú, tzn. že do zákonom stanovenej lehoty na vykonanie daňovej kontroly (najviac 1 rok odo dňa jej začatia v zmysle § 46 ods. 10 Daňového poriadku) sa nepočíta obdobie od 01.10.2013 do 11.12.2013.

1.14 Podľa krajského súdu, z obsahu administratívneho spisu ďalej vyplýva, že správca dane listom zo dňa 20.12.2013 č. 9611401/5/5661957/2013/Gyur predvolal žalobcu na ústne pojednávanie v súvislosti s výkonom daňovej kontroly za kontrolované zdaňovacie obdobia január, február, apríl až september 2012 určené na deň 09.01.2014. Predvolanie bolo žalobcovi doručené 31.12.2013. Dňa 09.01.2014 sa u správcu dane vykonalo ústne pojednávanie za účasti splnomocneného zástupcu žalobcu X., o čom bola spísaná Zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9611401/5/70613/2014/Gyur zo dňa 09.01.2014. Podľa zápisnice predmetom ústneho pojednávania bolo vyjadrenie kontrolovaného daňového subjektu k doterajším zisteniam pri daňovej kontrole DPH za kontrolované zdaňovacie obdobia r. 2012. Zo zápisnice vyplýva, že zástupca žalobcu bol oboznámený s výsledkami medzinárodného dožiadania z ČR č. 68818/13/Ska z 11.12.2013, ako aj s výsledkami dožiadaní a miestnych zisťovaní týkajúcich sa subjektov ENI SPED s.r.o. Bratislava, ISTROTECH s.r.o. Bratislava, N-G RENT CAR s.r.o. Šahy, TRANSKUL s.r.o. Bratislava (pôvodne PORUBIAN s.r.o. Slovenské Pravno), KALIPO s.r.o. Bratislava, HORMIC s.r.o. Bratislava a KEVOLA s.r.o. Šahy. Následne bol dňa 09.01.2014 vyhotovený Protokol z daňovej kontroly č. 9611401/5/72727/2014/Gyur, ktorý bol v prílohe listu č. 9611401/5/81008/2014/Gyur zo dňa 09.01.2014 dňa 10.01.2014 expedovaný (zaslaný) žalobcovi spolu s výzvou na vyjadrenie k zisteniam uvedeným v Protokole. Predmetná zásielka bola adresovaná splnomocnenému zástupcovi žalobcu X.. Z fotokópie doručeny nachádzajúcej sa v administratívnom spise súd zistil, že podľa údajov zapísaných poštovým doručovateľom bol dňa 13.01.2014 vykonaný neúspešný pokus o doručenie zásielky s výzvou o opakované doručenie na deň 14.01.2014. Opakované doručenie zásielky 14.01.2014 nebolo úspešné, a preto bola zásielka uložená na pošte 14.01.2014. Podľa § 31 ods. 3 Daňového poriadku písomnosti, ktoré sú určené do vlastných rúk právnickej osobe, je oprávnená prijímať osoba, ktorá je oprávnená konať v mene právnickej osoby. Ak nebola v mieste doručenia osoba oprávnená prijímať písomnosti zastihnutá, upovedomí ju doručovateľ vhodným spôsobom, že písomnosť príde doručiť znovu v určený deň a hodinu. Ak bude nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží doručovateľ písomnosť na pošte a právnickú osobu o tom vhodným spôsobom vyrozumie. Ak si nevyzdvihne právnická osoba písomnosť do 15 dní od jej uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, i keď sa právnická osoba o tom nedozvedela. Vzhľadom na cit. ust. § 31 ods. 3 Daňového poriadku sa považuje zásielka obsahujúca Protokol z daňovej kontroly zo dňa 09.01.2014 a Výzvu z 09.01.2014 na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v Protokole, za doručenie

15. dňom od jej uloženia, t.j. dňom 29.01.2014, a to aj napriek tomu, že splnomocnený zástupca si následne uvedenú zásielku prevzal dňa 31.01.2014. V zmysle § 46 ods. 9 písm. a/ Daňového poriadku je daňová kontrola ukončená dňom ukončenia Protokolu podľa ods. 8, t.j. dňom 29.01.2014. Podľa § 46 ods. 10 Daňového poriadku lehota na vykonanie daňovej kontroly je najviac rok odo dňa jej začatia. Na prerušenie daňovej kontroly sa primerane použije § 61 Daňového poriadku, pričom podľa § 61 ods. 3 Daňového poriadku konanie je prerušené dňom uvedeným v rozhodnutí o prerušení konania a podľa § 61 ods. 5 Daňového poriadku, ak je daňové konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú. Keďže predmetná daňová kontrola začala dňom 20.11.2012 a daňové konanie bolo prerušené od 01.10.2013 do 11.12.2013 (2 mesiace a 11 dní), pričom daňová kontrola bola ukončená dňom doručenia Protokolu v zmysle § 46 ods. 9 písm. a/ Daňového poriadku v spojení s § 31 ods. 3 Daňového poriadku, t.j. dňom 29.01.2014, zákonná lehota (§ 46 ods. 10 Daňového poriadku) na vykonanie daňovej kontroly bola dodržaná, pretože daňová kontrola trvala 364 dní. Námetka žalobcu, že rozhodnutie a postup žalovaného je nezákonné z dôvodov, že správca dane viedol kontrolu v rozpore so zákonom tým, že nedodrжал zákonom stanovené lehoty (zákonom stanovenú dĺžku daňovej kontroly) a úkony pre výkon daňovej kontroly, nebola podľa Krajského súdu dôvodná.

1.15 Ďalej, podľa krajského súdu nebolo dôvodné ani tvrdenie žalobcu, že správca dane nerešpektovaním maximálnej dĺžky konania daňovej kontroly porušil ust. § 46 ods. 10 Daňového poriadku, a preto nebolo možné na daný prípad aplikovať žalobcom citovaný Nález Ústavného súdu SR III.ÚS 24/2010. Nebolo teda možné ani konštatovať, že daňové konanie v tejto veci by bolo zaťažené vadou nezákonnosti a rozhodnutia, ktoré sú jeho zavŕšením a vychádzajú zo skutočností zistených počas nezákonnej daňovej kontroly, by boli nezákonné.

1.16 Krajský súd vo vzťahu k námietke žalobcu, že správca dane bol v priebehu daňovej kontroly nečinný (v období od 28.05.2013 do 06.09.2013), uviedol, že ani prípadná nečinnosť správcu dane (čo v tomto prípade nebolo preukázané), by nespôsobilá nezákonnosť napadnutých rozhodnutí v zmysle námietok žalobcu, keďže správca dane dodržal zákonné ustanovenie ukladajúce mu ukončiť daňovú kontrolu v lehote najviac jedného roka odo dňa jej začatia (§ 46 ods. 10 Daňového poriadku).

1.17 Krajský súd ďalej vo vzťahu k námietke žalobcu, že prvostupňové rozhodnutia správcu dane z 25.02.2014, v rozpore s § 63 ods. 3 písm. f/ Daňového poriadku, neobsahovali odtlačok úradnej pečiatky, uviedol, že žalobca jednak nenamietal, že by táto skutočnosť mala spôsobiť nezákonnosť prvostupňových rozhodnutí správcu dane a jednak takáto formálna chyba ani nemôže mať za následok nezákonnosť prvostupňových rozhodnutí správcu dane. Krajský súd poukázal na to, že z administratívnych spisov vyplýva, že originály prvostupňových rozhodnutí správcu dane sú opatrené odtlačkom pečiatky správcu dane. Rovnako na zákonnosť prvostupňových rozhodnutí správcu dane, ako aj napadnutých rozhodnutí žalovaného, nemôže mať postup správcu dane i žalovaného, keď v preskúmaných veciach vydal samostatné rozhodnutia tak vo vyrubovacom, ako aj v odvolacom konaní za jednotlivé kontrolované zdaňovacie obdobia, keďže postupoval v súlade s Daňovým poriadkom. Žalobca napokon v žalobe ani netvrdil, že rozhodnutia sú z tohto dôvodu nezákonné, resp. neuviedol žiadne ustanovenie Daňového poriadku, ktoré by správca dane, resp. žalovaný svojím postupom, keď vydal samostatné rozhodnutia, porušil.

1.18 Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správca dane nebral do úvahy žalobcove vyjadrenia k Protokolu z daňovej kontroly a žalovaný sa nevysporiadal s námietkami uvedenými v odvolaní krajský súd uviedol, že žalobca predovšetkým v žalobe nekonkretizoval, s ktorými konkrétnymi námietkami uvedenými vo vyjadreniach k Protokolu, resp. v odvolaniach, sa správca dane a žalovaný nevysporiadal a takto uplatnená žalobná námietka je nekonkrétna.

1.19 Krajský súd z administratívnych spisov zistil, že správca dane výzvou z 09.01.2014, ktorá sa považuje v zmysle § 31 ods. 3 Daňového poriadku za doručенú dňom 29.01.2014, vyzval žalobcu na vyjadrenie k zisteniam uvedeným v Protokole s tým, že písomné vyjadrenie a označenie dôkazov preukazujúcich tvrdenia žalobcu, ktoré nemohol predložiť v priebehu daňovej kontroly, môže podľa § 46 ods. 8 Daňového poriadku predložiť najneskôr do 15 pracovných dní od doručenia výzvy (v tomto

prípade do 19.02.2014). Z úradného záznamu z 24.02.2014 vyhotoveného správcom dane vyplýva, že žalobca zaslal správcovi dane vyjadrenie k Protokolu elektronicky dňa 21.02.2014, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (19.02.2014). Vzhľadom na to, že podľa § 46 ods. 8 Daňového poriadku zmeškanie lehoty nemožno odpustiť, správca dane na vyjadrenia k Protokolu zaslané elektronicky po uplynutí lehoty neprihliadol a túto skutočnosť žalobcovi oznámil listom z 24.02.2014, ktorý bol žalobcovi doručený 22.03.2014. Výššie uvedeným postupom správcu dane nemohlo dôjsť k ukráteniu žalobcu na jeho právach.

1.20 Krajský súd ďalej poukázal na to, že žalobcovi bola poskytnutá možnosť vyjadriť sa k zisteniam správcu dane počas výkonu daňovej kontroly, ako aj pri ústnom prejednaní výsledkov a zistení z daňovej kontroly na ústnom pojednávaní dňa 09.01.2014. Za dôvodnú nemožno považovať ani námietku žalobcu (navyše rovnako nekonkrétnu), že žalovaný sa nevysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaniach voči prvostupňovým rozhodnutiam správcu dane. Z administratívnych spisov a z odôvodnení napadnutých rozhodnutí žalovaného vyplýva, že žalovaný sa odvolacími námietkami žalobcu zaoberal a skutočnosť, že žalobca nesúhlasí s jeho závermi, nemôže spôsobiť nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Krajský súd uvádzal, že správca dane umožnil žalobcovi vyjadriť sa k podkladom, dôkazom a výsledkom dožiadaní, ako aj k výsledkom zistení správcu dane pri kontrole za predmetné zdaňovacie obdobia (január, február, apríl, máj, jún, august a september 2011) - zápisnica o ústnom pojednávaní zo dňa 09.01.2014 a vo výzve na vyjadrenie k zisteniam uvedeným v Protokole o daňovej kontrole žalobcu o.i. vyzval aj na označenie dôkazov v zmysle § 46 ods. 8 Daňového poriadku. Žalobca v stanovenej lehote, ani dodatočne (napríklad s odvolaním) žiadne ďalšie dôkazy nepredložil, ani neoznačil, bez ďalšieho len nesúhlasil so závermi správcu dane, že dodanie tovaru žalobcovi od dodávateľov deklarovaných vo faktúrach nebolo preukázané. Vzhľadom na to, že dôkazné bremeno je v tomto prípade na žalobcovi, nesplnením svojich povinností a nepredložením dôkazov osvedčujúcich splnenie podmienok na preukázanie správnosti odpočtu DPH žalobca neunesol dôkazné bremeno.

1.21 Krajský súd konštatoval, že pokiaľ žalobca v konaní vedenom na tamojšom súde pod č. k. 24S/84/2014 (žalobca RONY-TEX s.r.o. Veľký Krtíš proti žalovanému Finančné riaditeľstvo SR, Banská Bystrica) predložil fotokópie faktúr, ktorými fakturoval svojim odberateľom textilný tovar a to aj za obdobie január, február, apríl, máj, jún, august a september 2012, krajský súd týmito faktúrami nevykonal dokazovanie z dôvodu, že ani predmetné faktúry nie sú dôkazom ani len o tom, že žalobca tovar špecifikovaný v predmetných faktúrach dodal deklarovaným odberateľom žalobcu, pretože žalobca nepredložil doklady o dodaní tovaru (napr. dodacie listy) svojim odberateľom, tieto dôkazy majú len takú vypovedaciu hodnotu, že žalobca fakturoval cenu takéhoto tovaru subjektom uvedeným na faktúrach (tvrdeným odberateľom žalobcu). Uvedené faktúry však v žiadnom prípade nie je možné považovať za dôkazy o tom, že tovar, o ktorom žalobca tvrdil, že ho následne dodal svojim odberateľom, mu bol dodaný od jeho odberateľov uvedených na faktúrach, z ktorých si uplatnil odpočet DPH (spoločnosti KEVOLA s.r.o., TRANSKUL s.r.o. Bratislava - pôvodne PORUBIAN s.r.o. - a HORMIC s.r.o.).

1.22 Krajský súd ďalej uviedol, že z rozhodnutí správcu dane i žalovaného nevyplýva, že podstatným dôvodom na rozhodnutia správcu dane a následne žalovaného, ktorý potvrdil rozhodnutia správcu dane, by bola skutočnosť, že tretie subjekty nepreukázali nadobudnutie tovaru. Podstatnou skutočnosťou pre rozhodnutia bolo, že žalobca nepreukázal, že nadobudol tovar deklarovaný v predmetných faktúrach, z ktorých si uplatnil odpočet dane v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach od subjektov tak, ako boli deklarované v týchto faktúrach, a teda nepreukázal, že by boli splnené podmienky stanovené v Zákone o DPH na to, aby si odpočet dane mohol uplatniť. Ani prípadná námietka žalobcu, že dôkazy, ktoré sú obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutí správcu dane i v rozhodnutí žalovaného a ktoré boli vykonané v iných konaniach, resp. boli získané z dokladov získaných v daňových konaniach subjektov KEVOLA s.r.o. a PORUBIAN s.r.o. (TRANSKUL s.r.o.), správca dane i žalovaný nemohli použiť, by nebola dôvodná. Krajský súd uviedol, že v zmysle § 24 ods. 4 Daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách,

zápisnice o miestnom zisťovaní a ohliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovým subjektom a doklady k nim. Pokiaľ teda žalobca podporne poukázal na výsledky zistení z iných daňových kontrol iných subjektov (v tomto prípade dodávateľov žalobcu), takéto dôkazy boli správcom dane použité v súlade so zákonom. Správca dane i žalovaný pri vydaní svojich rozhodnutí vychádzali z toho, že žalobca nepreukázal nadobudnutie tovarov od spoločností KEVOLA s.r.o., TRANSKUL s.r.o., HORMIC s.r.o., teda od svojich dodávateľov, a teda žalobca neuniesol dôkazné bremeno (v zmysle § 24 ods. 1 Daňového poriadku). Žalobcom predložené faktúry, prípadne doklady o zaplatení týchto faktúr nie sú dôkazmi, na základe ktorých by bolo možné preukázať splnenie podmienok na odpočet dane, pretože len predloženie samotnej faktúry, pokiaľ by obsahovala všetky náležitosti stanovené zákonom, nepostačuje na to, aby takýto odpočet mohol byť priznaný. Plnenie, resp. deklarované plnenie (dodávka tovaru alebo služby) musí byť reálne preukázané, t.j. žalobca musí preukázať reálne dodanie tovaru alebo služby deklarovanej v predmetných faktúrach a to dôkazmi o nadobudnutí tohto tovaru alebo služby od toho subjektu, ktorý predmetné faktúry vystavil a o ktorom žalobca tvrdí, že mu tento tovar dodal, pričom v zmysle § 19 ods. 1 Zákona o DPH zákonná povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Následne podľa § 49 ods. 1 Zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť. Žalobca v daňovom konaní dôkazy o splnení podmienok na odpočet dane nepredložil. Ustanovenie § 24 ods. 1 Daňového poriadku upravuje povinnosť daňového subjektu preukazovať skutočnosti uvedené v cit. ust. § 24 ods. 1 písm. a/, b/ a c/, pričom správca dane nie je povinný vyzývať alebo označovať dôkazy, ktoré má daňový subjekt predložiť. K prenosu dôkazného bremena tak, ako to uvádzal žalobca v žalobe, podľa krajského súdu nedošlo. V preskúvanom prípade sa podľa krajského súdu o takýto prípad zneužitia práva nejedná a podstatné pre vydanie napadnutých rozhodnutí žalovaného, ktorými potvrdil rozhodnutia správcu dane, nie je skutočnosť, že tretie subjekty (deklarovaní dodávatelia žalobcu - spoločnosti KEVOLA s.r.o., TRANSKUL s.r.o., HORMIC s.r.o.) nespĺnili svoje povinnosti, pričom uvedené neplnenie by malo za následok prenesenie následkov na žalobcu.

1.23 Podľa krajského súdu podstatná pre rozhodnutia žalovaného i správcu dane bola skutočnosť, že žalobca bol povinný preukázať splnenie podmienok na odpočet dane a dôkazné bremeno neuniesol (nepredložil dôkazy o reálnom dodaní tovaru - napr. potvrdené dodacie listy, z ktorých by bolo zrejmé, aký druh tovaru, jeho množstvo, ceny, kedy a kým boli dodané, kto tovar prevzal, prípadne akým motorovým vozidlom bol tovar privezený s uvedením typu a evidenčného čísla motorového vozidla, prípadne mena a identifikačných údajov vodiča, nákladného listu, alebo CMR a pod.).

1.24 Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. 24S/193/2014-41 zo dňa 18.08.2015 spojil na spoločné konanie veci vedené na krajskom súde vo veci žalobcu RONY TEX s.r.o. Veľký Krtíš proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu SR pod sp. zn. 24S/193/2014, 24S/194/2014, 24S/195/2014, 24S/196/2014, 24S/197/2014, 24S/198/2014 a 24S/199/2014 s tým, že sa ďalej budú viesť pod sp. zn. 24S/193/2014 s poukazom na § 112 ods. 1 O.s.p.

1.25 Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti po preskúmaní napadnutých rozhodnutí žalovaného, ako aj prvostupňových rozhodnutí a predchádzajúceho konania z dôvodov uvedených v žalobách dospel k záveru, že z týchto dôvodov sú rozhodnutia v súlade so zákonom, a preto podľa § 250j ods. 1 O.s.p. žaloby zamietol.

2.

2.1 Vo včas podanom odvolaní zo dňa 10.11.2015 sa žalobca domáhal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/193/2014 - 48 zo dňa 25.09.2015 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

2.2 V podanom odvolaní žalobca viedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.

2.3 V podanom odvolaní žalobca konštatuje, že rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici považuje za

nezákonný, pretože správca dane svojim rozhodnutím a postupom ukrátil jeho právo brániť sa, nebral do úvahy žalobcove vyjadrenie k protokolu, ani argumenty predložené v odvolaní. Ďalej správca dane viedol kontrolu v rozpore so zákonom tým, že nedodrжал zákonom stanovené lehoty a úkony pre výkon kontroly.

2.4 Podľa žalobcu Daňový úrad postupoval výlučne formalisticky, bez toho, že by mal záujem zisťovať objektívnu pravdu, rozhodovať na základe zistených skutočností zákonným spôsobom, brať do úvahy všetky námietky a stanoviská žalobcu, na základe ktorých deklaruje svoj názor na dĺžku a spôsob takejto daňovej kontroly, samotným odmietnutím žalobcovho podania nemožno konvalidovať nezákonný postup príslušných daňových orgánov, ktoré vykonávali kontrolu v predmetnej spoločnosti a v rozhodnutí, ktoré je v podstate prepisom protokolu sa nezaoberali vyjadrením a námietkami, hoci tak mali urobiť zo zákona.

2.5 Daňová kontrola trvala od 30.10.2012 do 31.12.2013, čo je v rozpore so zákonom ustanoveným limitom (1 rok) jej trvania, a preto nebola zákonom predpísaným spôsobom ukončená. Daňový úrad porušil nielen § 46 ods. 10 zákona o správe daní a poplatkov a v zmysle nálezu Ústavného súdu III OS 24/2010-57 aj zásadu primeranosti a zásadu zákonnosti v daňovom konaní. Daňová kontrola nebola vykonaná v súlade so zákonom a protokol z nej tak nadobudol povahu nezákonne získaného dôkazného prostriedku, ktorý v daňovom konaní nemožno použiť.

2.6 Správca dane bol počas kontroly od 11.02.2013 do 05.09.2013 úplne nečinný, v kontrole nevykonal žiadne kroky ani úkony a v kontrole činil zbytočné prietahy, čím porušil ústavné práva subjektu. Správca dane nedodrжал lehotu na vykonanie daňovej kontroly, ktorá je stanovená v § 46 ods. 10 daňového poriadku a daňový subjekt poskytoval potrebnú súčinnosť, správca dane bol nečinný a nevykonal všetko, aby ukončil daňovú kontrolu v zákonom stanovenej lehote. Prerušenie kontroly nebolo uskutočnené v zmysle § 61 daňového poriadku, na ktorý sa správca dane odvoláva. Subjektu bolo doručené zmätočné rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly č. 9611401/5/4047632/2013 zo dňa 05.09.2013, ktoré nebolo v zmysle § 63 ods. 3 písm. d/ pretože neobsahovalo vo výrokovej časti údaje podľa písmena c/, chýba tam deň od kedy je konanie prerušené, chýba zmienka o doručení písomnosti iba splnomocnenému zástupcovi firmy a rozhodnutie neobsahuje v odôvodnení ani jedinú skutočnosť, ktorá bola jeho podkladom. Správca dane ďalej porušil § 61 ods. 1 písm. b/ lebo v čase vydania spomínaného rozhodnutia sa už z iných zdrojov mohol dozvedieť, že konanie nebude o skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, čo potvrdili aj samotné výsledky kontroly v protokole.

2.7 Oznámenie č. 9611401/5/5606720/2013 zo dňa 11.12.2013 o tom, že správca dane pokračuje vo výkone kontroly možno označiť za nulité, lebo bolo omylom vydané inej osobe, nemá preto právne účinky a hľadá sa naň ako keby nebolo vydané.

2.8 V rozhodnutí o vyrubení rozdielu dane č. 9611401/5/295566/2014/Sab zo dňa 24.01.2014 bol správcom dane porušený § 63 ods. 3 písm. f/ daňového poriadku, pretože v ňom chýba odtlačok úradnej pečiatky.

2.9 Konštatovanie súdu, že spoločnosť žalobcu nepredložila všetky doklady a ani neoznačila ďalšie dôkazné prostriedky na podporu svojich tvrdení nie je postačujúce, objektívne a správne - spoločnosť žalobcu nebola vyzvaná na predloženie dokladov a na doplnenie žiadnych podaní, pričom z obsahu podaní je zrejmé, že žalobca namietal, že vec po právnej a skutkovej stránke bola posúdená nesprávne a takýto rozsudok súdu prvého stupňa napáda v plnom rozsahu. Ak vznikli pochybnosti o úplnosti dokladov ním predložených, správca dane mal povinnosť nám oznámiť tieto pochybnosti a vyzvať žalobcu, aby sa k nim vyjadril najmä, aby o neúplné údaje boli doplnené a nejasnosti vysvetlené.

2.10 Správca dane nesprávne posúdil rozloženie dôkazného bremena, keď ho v celom rozsahu určil spoločnosti žalobcu ako daňovému subjektu. Prvostupňový súd rovnako ako správca dane vychádzajú len z vnútroštátnych predpisov a vec neposúdili z hľadiska práva Európskej únie. Žalobca poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veciach Optigen Ltd (C-354/03), Fulcrum Electronics Ltd (C-

353/03) a Bond House Systems Ltd (C-484/03), či vo veci Kittel (C-439/04). Do pozornosti dáva aj rozsudok Najvyššieho súdu SR 3Sžf/1/2011, podľa ktorého ak daňový subjekt vyčerpал vlastné dôkazné bremeno, ak disponuje existenciou materiálneho plnenia, má k tomu zodpovedajúcu faktúru a prílohy s podrobným položkovitým opisom druhu a ceny dodaných služieb a tovarov a na preukázanie opaku v dôsledku skutočností, ktoré nastali u platiteľovho dodávateľa a jeho subdodávateľov, znáša dôkazné bremeno aj dôkaznú núdzu správca dane.

3.

3.1 Z vyjadrenia žalovaného z 10.12.2015 vyplýva, že žalobca neuvádza nové skutočnosti oproti skutkovému stavu uvedenému v žalobe. Preto sa stotožňuje s právnym posúdením veci v rozsudku krajského súdu a zotrváva na svojom vyjadrení k žalobám.

4.

4.1 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

4.2 Podľa § 244 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

4.3 Podľa § 247 ods. 1 a 2 O.s.p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

4.4 Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

4.5 Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.6 Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné

právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Vo svojom odôvodnení sa najvyšší súd obmedzí len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

4.7 Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

4.8 Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, (ďalej len „zákon o DPH“) v znení účinnom v rozhodujúcom období, predmetom dane je dodanie tovaru za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

4.9 Podľa § 13 ods. 1 zákona o DPH, miestom dodania tovaru je: Podľa písmena a/ ak je dodanie tovaru spojené s odoslaním alebo prepravou tovaru, je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa odoslanie alebo preprava tovaru osobe, ktorej má byť tovar dodaný, začína uskutočňovať, s výnimkou podľa písmena b/, odseku 2 a § 14; písmena c/ ak je dodanie tovaru bez odoslania alebo prepravy, je miesto, kde sa tovar nachádza v čase, keď sa jeho dodanie uskutočňuje.

4.10 Podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH, daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník. Pri prevode alebo prechode nehnuteľnosti je dňom dodania deň odovzdania nehnuteľnosti do užívania, ak je tento deň skorší ako deň zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti do katastra nehnuteľností. Pri dodaní stavby na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy je dňom dodania deň odovzdania stavby. Pri dodaní tovaru podľa § 8 ods. 1 písm. c/ je dňom dodania tovaru deň odovzdania tovaru nájomcovi.

4.11 Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

4.12 Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

4.13 Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

4.14 Podľa § 71 ods. 1, 2 zákona o DPH pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru aj v prípade, ak je platba prijatá pred dodaním tovaru a predtým, ako je poskytovanie služby skončené. Platiteľ vyhotoví faktúru najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Ak v kalendárnom mesiaci vznikne platiteľovi daňová povinnosť prijatím jednej alebo viacerých platieb a zároveň aj dodaním tovaru alebo dodaním služby, na ktoré prijal jednu alebo viac platieb, môže platiteľ vyhotoviť jednu faktúru, a to najneskôr do 15 dní od vzniku poslednej daňovej povinnosti vzťahujúcej sa na toto dodanie tovaru alebo dodanie služby v tomto kalendárnom mesiaci. Platiteľ nie je povinný na účely dane vyhotoviť faktúru, ak ide o tovar alebo službu, ktorá je dodaná s oslobodením od dane podľa § 28 až 42.

Faktúra musí obsahovať

- a) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, a jeho identifikačné číslo pre daň,
- b) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne alebo bydliska príjemcu tovaru alebo služby a jeho identifikačné číslo pre daň, ak mu je pridelené.
- c) poradové číslo faktúry,
- d) dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba podľa odseku 1 prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry,

- e) dátum vyhotovenia faktúry
- f) množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby,
- g) základ dane, jednotkovú cenu bez dane a zľavy a rabaty, ak nie sú obsiahnuté v jednotkovej cene,
- h) uplatnenú sadzbu dane alebo údaj o oslobodení od dane,
- i) výšku dane spolu v eurách, ktorá sa má zaplatiť

4.15 Podľa § 8 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve (ďalej len zákon č. 431/2002 Z. z.) účtovníctvo účtovnej jednotky je správne, ak účtovná jednotka vedie účtovníctvo podľa tohto zákona a ostatných osobitných predpisov.

4.16 Podľa § 10 ods. 1 písm. b/ a f/ zákona č. 431/2002 z. z. účtovný doklad je preukázateľný účtovný záznam, ktorý musí obsahovať

- b) obsah účtovného prípadu a označenie jeho účastníkov,
- f) podpisový záznam osoby (§ 32 ods. 3) zodpovednej za účtovný prípad v účtovnej jednotke a podpisový záznam osoby zodpovednej za jeho zaúčtovanie.

4.17 Medzi relevantné účtovné doklady Najvyšší súd SR radí aj faktúry, hoci tento pojem je v účtovníctve zaužívaný viac prevládajúcou praxou ako právnymi predpismi (legálna definícia sa vyskytuje iba v zákone č. 222/2004 Z. z.), jednoznačne do skupiny účtovných dokladov.

4.18 Aj z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. nepochybne vyplýva, že účelom účtovania je prevod účtovných prípadov (taxatívne vymenovaných zákonodarcom pod písmenami a/ až h/ ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z.) v účtovných knihách prostredníctvom vykonávania účtovných zápisov, na základe dokladov (t. j. aj faktúr), a tieto účtovné zápisy musia v zmysle zásady správneho účtovania (§ 8 ods. 1 a 2 zákona č. 431/2002 Z. z.) spĺňať hore uvedené náležitosti najmä pri uplatnení zásady verného a pravdivého obrazu (§ 7 ods. 1 a 2 zákona č. 431/2002 Z. z.).

4.19 Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. predmetom účtovníctva je účtovanie skutočností o

- a) stave a pohybe majetku,
  - b) stave a pohybe záväzkov,
  - c) rozdiel majetku a záväzkov,
  - d) výnosoch,
  - e) nákladoch,
  - f) príjmoch,
  - g) výdavkoch,
  - h) výsledku hospodárenia účtovnej jednotky,
- (ďalej len „účtovné prípady“)

4.20 Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 431/2002 Z. z. účtovná jednotka je povinná doložiť účtovné prípady účtovnými dokladmi (§ 10).

4.21 Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 431/2002 z. z. účtovná jednotka je povinná účtovať tak, aby účtovná závierka poskytovala verný a pravdivý obraz o skutočnostiach, ktoré sú predmetom účtovníctva, a o finančnej situácii účtovnej jednotky.

4.22 Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. zobrazenie v účtovnej závierke je verné, ak obsah položiek účtovnej závierky zodpovedá skutočnosti a je v súlade s ustanovenými účtovnými zásadami a účtovnými metódami. Zobrazenie v účtovnej závierke je pravdivé, ak sú pri ňom použité účtovné zásady a účtovné metódy, ktoré vedú k dosiahnutiu verného zobrazenia skutočností v účtovnej závierke.

5.

5.1 Najvyšší súd konštatuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 84/2007, sp. zn. 6 Sžo 98/2008, sp. zn. 1 Sžo 33/2008, sp. zn. 2 Sžo 5/2009 či sp. zn. 8 Sžo 547/2009) nie je

úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

5.2 V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení zákonných podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd SR stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žalôb, ktorými sa žalobca spoločne domáha preskúmania napadnutých rozhodnutí správcu dane a žalovaného, je právna otázka, či ním vytýkané pochybenia správcu dane počas vykonávania daňovej kontroly ako aj po jej ukončení sú tak závažného charakteru, že by mali postačovať na zrušenie napadnutých rozhodnutí.

5.3 Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero rôznorodých námietok. Za účelom riadneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia sa musí Najvyšší súd SR primárne vysporiadať s námietkami, ktoré žalobca využil na spochybnenie zákonnosti názorov krajského súdu k postupu správcu dane.

5.4 Až po prípadnom vyslovení ich nedôvodnosti súdom vzniká právo žalobcovi na prieskum zákonnosti samotných napadnutých rozhodnutí (meritórne námietky). Naopak, ak Najvyšší súd SR dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

5.5 Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutí bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

5.6 Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutí), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

5.7 Na prvom mieste žalobca spochybňoval dĺžku daňovej kontroly, vrátane legality jej prerušenia, procesný nezájem správcu dane o jeho vyjadrenie k protokolu ako aj prípustnosť výpovedí svedkov, ktorí vystupovali ako obvinení v trestnom konaní.

5.8 V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd SR zdôrazňuje, že daňová kontrola je zákonom ustanovený prípravný (t.j. zisťovací alebo preverovací) proces správcu dane (viď systematický výklad vychádzajúci zo zaradenia daňovej kontroly do Tretieho dielu [Postup pri daňovej kontrole] Prvej hlavy [Príprava daňového konania] Druhej časti [Činnosti správcu dane] Daňového poriadku) smerujúci k obstaraniu dôkazného prostriedku (Protokolu) so zachytením skutkových „de facto“ zistení, ktorý nie je procesom meritórneho rozhodovania o daňovej povinnosti daňového subjektu. Správca dane na jednej strane počas výkonu daňovej kontroly je oprávnený na ukladanie množstva procesných daňových povinností, čo predstavuje závažný a intenzívny zásah do individuálnej, právom chránenej sféry daňového subjektu zo strany orgánu daňovej správy.

5.9 Na druhej strane proces zisťovania, resp. preverovania správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným daňovým subjektom alebo pravdivosti údajov v nich uvedených,

na základe dôkazných prostriedkov, prostredníctvom vlastnej úvahy je predovšetkým postupom správcu dane, počas ktorého správca dane musí vzhľadom na rôznorodosť preverovaných príjmových činností daňového subjektu prihliadať nielen na vnútroštátne predpisy, ale aj na dôkazy zadovážené z iných štátov, čo predpokladá aj Smernica Rady 2011/16/EÚ z 15. februára 2011 o administratívnej spolupráci v oblasti daní a zrušení smernice 77/799/EHS (uverejnené v Úradnom vestníku EÚ č. L64, dňa 11.3.2011).

5.10 S tým súvisí aj otázka uplatniteľnosti svedeckých výpovedí, ktoré boli získané za podmienok stanovených v Trestnom poriadku, v konaní podľa Daňového poriadku. Ak žalobca namieta neprípustnosť takýchto zistení, je jeho povinnosťou, a to najmä s prihliadnutím na ustanovenie § 24 ods. 4 Daňového poriadku aj právne objasniť, v čom spočíva ním tvrdená neprípustnosť takýchto svedeckých výpovedí.

5.11 Podľa § 24 ods. 4 veta prvá Daňového poriadku v citovanom znení ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

5.12 Odvolacie námietky týkajúce sa neprimeranej dĺžky trvania daňovej kontroly najmä poukazovali na jej absolútnu dĺžku (od 30.10.2012 do 31.12.2013 v trvaní viac ako jeden rok) v súvislosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Ústavný súd“) sp.zn. III. ÚS 24/2010 z 29. júna 2010. Uvedený nález je nutné vykladať s prihliadnutím na ústavnú podmienku „conditio sine qua non“, t.j. „Ústavný súd však v zhode so stabilizovanou judikatúrou najvyššieho súdu neopomína, že zákaz prekročiť zákonom ustanovený časový rámec pre výkon daňovej kontroly platí bezvýnimčne len za podmienky, že kontrolovaný daňový subjekt poskytuje správcovi dane vykonávajúcemu daňovú kontrolu potrebnú súčinnosť.“

5.13 Z citovaného textu nálezu Ústavného súdu SR vyplýva, že nepostačujúca súčinnosť daňového subjektu pri objektívnej zložitosti zisťovaných skutočností (najmä v prípade zahraničného zmluvného partnera) oprávňuje správcu dane realizovať daňovú kontrolu inými zákonnými prostriedkami, a to aj s využitím inštitútu prerušenia daňovej kontroly. Najvyšší súd k tomu dodáva, že sa od daňového subjektu očakáva materiálny prejav nespokojnosti s prekročením dĺžky trvania daňovej kontroly.

5.14 V súvislosti s uvedeným je nutné na tomto mieste zdôrazniť tú namietanú skutočnosť, že správca dane za účelom medzinárodnej výmeny informácií prerušil daňovú kontrolu rozhodnutím č. 9611401/5/4143849/2013/Gyur z 11.09.2013 (viď príloha v daňovom spise), ktoré bolo zaslané na adresu žalobcu. Žalobca však v súvislosti s uvedeným rozhodnutím opätovne namietal, že

- správca dane bol od 11.02.2013 do 05.09.2013 úplne nečinný a
- prerušenie daňovej kontroly nebolo uskutočnené v zmysle § 61 Daňového poriadku.

5.15 K námietke nečinnosti správcu dane v hore vymedzenom období Najvyšší súd SR uvádza, že žalovaný už v napadnutých rozhodnutiach oprávnene s touto argumentáciou žalobcu nesúhlasil, pretože správca dane najmä prostredníctvom iného dožiadaného správcu dane preveroval skutočnosti týkajúce sa realizácie zdaniteľných obchodov u jednotlivých dodávateľov. Na základe informácií získaných z dožiadania správcu vypracoval viacero doplňujúcich tuzemských a medzinárodných dožiadaní (najmä str. 10 až 12 napadnutých rozhodnutí).

5.16 Oznámenie zo dňa 11.12.2013 o tom, že správca dane pokračuje vo výkone kontroly, nemožno podľa Najvyššieho súdu SR označiť za nulité, nakoľko bolo riadne doručované splnomocnenému zástupcovi žalobcu, ako správne objasnil krajský súd. Na základe uvedeného dospel Najvyšší súd k záveru, že predmetná daňová kontrola začala dňom 20.11.2012 a daňové konanie bolo prerušené od 01.10.2013 do 11.12.2013 (2 mesiace a 11 dní), pričom daňová kontrola bola ukončená dňom doručenia Protokolu v zmysle § 46 ods. 9 písm. a) Daňového poriadku v spojení s § 31 ods. 3 Daňového poriadku, t.j. dňom 29.01.2014, zákonná lehota v zmysle § 46 ods. 10 Daňového poriadku na vykonanie daňovej kontroly bola dodržaná, pretože daňová kontrola trvala 364 dní. Preto správca dane faktickou dĺžkou trvania daňovej kontroly neprekročil svoju právomoc ukončiť ju včas.

5.17 Ďalej žalobca brojil prostredníctvom svojich viacerých námietok proti spochybneniu riadnej realizácie zdaniteľných obchodov a záverom, že jeho dodávateľa tovaru ako aj ich obchodní partneri v skutočnosti spolu neobchodovali, ale len vytvárali reťazec subjektov, ktorí vystavovali faktúry za účelom získania daňovej výhody.

Najmä namietal hodnovernosť dôkazných prostriedkov získaných správcou dane, t.j. výsluchmi štatutárnych orgánov obchodných partnerov žalobcu a iných osôb (Q.) v pozícii svedkov v trestnom konaní. Ďalej namietal, že žalobca konal v dobrej viere, v dobrom úmysle a všetky účtovné doklady má v poriadku a preto došlo podľa jeho názoru k preukázanému zdaniteľnému plneniu a dodaniu tovaru.

5.18 Žalobca rovnako uplatnil daňovo-procesné vady:

- nerešpektovanie judikatúry SD EÚ v spojených veciach Optigen a spol., resp. Kittel,
- pri pochybnostiach o úplnosti dokladov predložených žalobcom, mal správca dane vyzvať žalobcu, aby sa k nim vyjadril,
- žalovaný nezobral do úvahy, že predmetný tovar nakúpený od dodávateľov tovaru odpredal žalobca ďalším subjektom.

5.19 Iba skutočnosť, že žalobca disponuje došlou faktúrou doplnenou inými účtovnými dokladmi (napríklad dodacie listy, skladové príjemky či príjmové doklady o platbe v hotovosti a iné), a tiež že v materiálnej forme existuje predmet zdaniteľného obchodu, nie je procesnou prekážkou pre správcu dane, aby uplatňujúc svoju právomoc (§ 2 písm. a/ v spojení s § 24 ods. 2 Daňového poriadku) hodnovernosť vystavenia a obsahu týchto dôkazných prostriedkov preveril.

5.20 Na základe uvedeného musí Najvyšší súd SR predovšetkým zdôrazniť, že samotná existencia faktúry došlej od dodávateľov tovaru 1 až 3 (t.j. spoločností KEVOLA, s.r.o., TRANSKUL, s.r.o., HORMIC, s.r.o.) (§ 51 ods. 1 písm. a/ zák. č. 222/2004 Z. z.) je nutnou, avšak nie absolútnou podmienkou pre priznanie práva na odpočítanie DPH. Správca dane je povinný (§ 2 písm. a/ Daňového poriadku) pri správe daní preveriť vierohodnosť pôvodu faktúry (§ 71 ods. 1 písm. c/ zákona č. 222/2004 Z. z.) ako aj hodnovernosť údajov povinne uvedených jej vystaviteľom vo faktúre (§ 72 ods. 5 v spojení s § 74 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z. z.) vo vzťahu nielen k existencii tovaru, resp. dôsledkom vykonanej služby prezentovaných žalobcom ako daňovým subjektom ale aj k postupu, ktorý bol obsahom tvrdeného zdaniteľného obchodu s tým, že oprávnené pochybnosti o hodnovernosti uskutočnení zdaniteľných obchodov presúvajú dôkazné bremeno na žalobcu. Navyše v preskúmvanej veci je spochybnená reálnosť dopravy tovaru od dodávateľov tovaru, t.j. účtovných prípadov, nie neexistencia vystavovaných účtovných dokladov.

5.21 Žalobca vo vzťahu k svojim nárokom na odpočítanie DPH najmä poukázal na limity obozretnosti podnikateľa pri podnikaní tým, že „a teda ak boli založené legálne a ich činnosť je legálna ako taká, ale nepodávajú daňové priznanie nie sú kontaktné, tak nie je vecou našej spoločnosti, aby takýto stav naprávala, ale je vecou, napr. obchodného registra, ak tieto spoločnosti nezvolávajú valné zhromaždenia a pod., a takisto je vecou príslušných daňových orgánov a orgánov činných v trestnom konaní aby sankcionovali takýto postup spoločnosti, ktoré nám predali tovar a následne o tomto predaji už prestali vykonávať akúkoľvek činnosť a takýto predaj nezaznamenali v účtovníctve, aby táto skutočnosť nebola vykladaná na náš úkor.“

5.22 Avšak limity obozretnosti podnikateľa predovšetkým vymedzuje súkromné právo prostredníctvom - generálne stanovenej zodpovednosti štatutárnych orgánov (viď ustanovenia § 67b [spoločnosť v kríze], 135a ods. 1 [odborná starostlivosť konateľá], § 194 ods. 5 [odborná starostlivosť člena predstavenstva akciovej spoločnosti] ako aj § 243a [odborná starostlivosť člena predstavenstva družstva] Obchodného zákonníka), resp. - zmluvne uloženej povinnosti určitú špeciálnu (obchodnú) činnosť vykonávať s odbornou starostlivosťou.

5.23 Pre preskúmvanú vec je irelevantné, že najmä pôsobí smerom dovnútra podnikateľa (viď § 135a

ods. 2 v spojení s odsekom 5 ObZ), zaväzujú podnikateľa ako zmluvnú stranu v zdaniteľných obchodov na obozretný prístup k vzniku zdaniteľných súkromnoprávných vzťahov, t.j.

- povinnosť zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa zdaniteľného obchodu (najmä cez verejne prístupné obchodné a živnostenské či daňové registre, zoznamy dlžníkov, úpadcov alebo reštrukturalizovaných subjektov, a to aj historické údaje, alebo relevantné mediálne správy), čo platí oveľa viac smerom k zahraničným obchodným partnerom,
- so zohľadnením záujmov spoločnosti a súčasne všetkých jej spoločníkov.

5.24 Z uvedeného potom vyplýva, že štatutárny orgán musí mať nielen dostatočné informácie o obsahu a rozsahu zdaniteľných obchodov so svojimi obchodnými partnermi, ale aj zvažovať možné riziká z tohto obchodovania pre tento daňový subjekt vyplývajúcich v zmysle právnych predpisov, vrátane daňových.

5.25 V súvislosti s uvedeným záväzkom obozretnosti podnikania musí Najvyšší súd SR upozorniť žalobcu na povinnosť štatutárneho orgánu, ktorý je vlastný jeho právnej forme, v zmysle § 135 ods. 1 Obchodného zákonníka okrem iného zabezpečiť riadne vedenie účtovníctva postupom podľa požiadaviek a v medziach zásad zakotvených v zákone č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 431/2002 Z. z.“).

5.26 Najvyšší súd vo svojej ustálenej judikatúre nazerá na účtovníctvo ako na významný evidenčný zdroj informácií nielen spoločníkov (akcionárov), ale aj štatutárnych a dozorných orgánov o účtovných prípadoch (§ 2 zákona č. 431/2002 Z. z.) t.j. aj o zdaniteľných obchodoch, ktorých vypovedacia správnosť je garantovaná pripojenými účtovnými dokladmi (§ 6 ods. 1 v spojení s § 10 zákona č. 431/2002 Z. z.) s charakterom preukázateľného (viď § 10 ods. 1 písm. f/ zákona č. 431/2002 Z. z. uvádzajúci okruh zodpovedných osôb) obsahu účtovného prípadu zachyteného v došlej faktúre vystavenej nie žalobcom ale jeho dodávateľmi tovaru 1 alebo 2.

5.27 Aj z ustanovenia § 6 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z. nepochybne vyplýva, že účelom účtovania je prevod účtovných prípadov (taxatívne vymenovaných zákonodarcom pod písmenami a/ až h/ ustanovenia § 2 ods. 2 zákona č. 431/2002 Z. z.) v účtovných knihách prostredníctvom vykonávania účtovných zápisov na základe účtovných dokladov (t.j. aj faktúr), a tieto účtovné zápisy musia v zmysle zásady správneho účtovania (§ 8 ods. 1 a 2 zákona č. 431/2002 Z. z.) spĺňať hore uvedené náležitosti najmä pri uplatnení zásady verného a pravdivého obrazu (§ 7 ods. 1 a 2 zákona č. 431/2002 Z. z.).

5.28 Pre Najvyšší súd je nepochybné, že najmä podvojný účtovníctvo právnických osôb vytvára podklady a s tým súvisiace údaje (výstupy) pre vyhotovenie daňového priznania na DPH. Z uvedeného preto jednoznačne vyplýva, že osoba vykonávajúca zaúčtovanie účtovného prípadu na základe svojich odborných znalostí a erudovanosti má a musí vykonávať prvotnú kontrolu oprávnenosti vzniku práva na odpočítanie DPH v zmysle § 49 zákona č. 222/2004 Z. z., k čomu slúži pripojenie podpisu osoby zodpovednej za účtovný prípad (v prejednávanej veci dodávky tovaru ako zdaniteľné obchody). Táto osoba potom potvrdzuje na účtovný doklad svojim podpisom skutočnosť, o ktorej má hodnoverné vedomosti (napríklad tým, že bola osobne prítomná, alebo dostala informáciu od zodpovednej osoby, o ktorej nemá pochybnosti), že tovar bol dodaný alebo služba bola poskytnutá.

5.29 Zo skutočností zistených v preskúmvanej veci aj pre najvyšší súd vyplýva, že dodávateľ tovaru spoločnosť HORMIC (jún, august september 2012) bol nekomunikujúcou spoločnosťou v čase vykonania daňovej kontroly, v budove sa nachádzala iba poštová schránka, na adrese sídla spoločnosti správca dane nikoho nezastihol, uvedený subjekt na žiadosti správcu dane o zaslanie dokladov nereagoval, zásielka sa vrátila neprevzatá v odbernej lehote, napriek opakovanému miestnemu zisťovaniu nebol na adrese nikto zastihnutý. Dodávateľ tovaru KEVOLA s.r.o. a TRANSKUL s.r.o. (pôvodne PORUBIAN s.r.o.) reálne neobchodovali, len vytvárali reťazec firiem, ktoré vystavovali faktúry za účelom získania daňovej výhody, dodávateľia týchto firiem sú nekontaktní, resp. vôbec neexistujú, resp. tieto firmy boli predané neidentifikovaným osobám. Správca dane na základe dožiadania prostredníctvom zamestnancom Daňového úradu Nitra preveril skutočnosti ohľadne sporných faktúr vystavených daňovým subjektom KEVOLA s.r.o. pre žalobcu, ktorých predmetom bola fakturácia

textilného tovaru, resp. obuvi v celkovej sume 126.000,- €. Z odpovede Daňového úradu Nitra z 19.12.2013 vyplýva, že Štefan Baláž, bývalý konateľ spoločnosti KEVOLA s.r.o. v zápisnici o ústnom pojednávaní z 26.11.2012 uviedol, že spoločnosť mala skladové priestory na cukor a olej, textil sa neuskladňoval, predával sa priamo od dodávateľa KALIPO s.r.o. Prostredníctvom Národnej ústredne Interpolu bolo zistené, že nový konateľ spoločnosti Attila Demeter v rumunskom registri obyvateľstva neexistuje. Jeho deklarovaná adresa pobytu je reálne miestny malý obchod, ktorý je v súčasnosti zatvorený, vlastníčka obchodu žiadnu osobu menom O. nepozná. Z dôvodu, že výlučným dodávateľom pre daňový subjekt KEVOLA, mala byť spoločnosť KALIPO s.r.o. Bratislava, správca dane preveroval vzťahy medzi spoločnosťou KALIPO s.r.o. a KEVOLA s.r.o. ako dodávateľom tovarov pre kontrolovaný daňový subjekt - žalobcu, pričom správca dane nahliadal do spisu daňovej kontroly daňového subjektu KALIPO s.r.o., z ktorého zistil, že tento daňový subjekt nepredložil hodnoverné dôkazy preukazujúce uskutočnenie dodávok tovaru a prác, neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní dodávok zdaniteľných plnení. Daňový subjekt KALIPO s.r.o. nemá na adrese sídla, ktorú má uvedenú v registri, uvedenú poštovú schránku s uvedením obchodného mena spoločnosti a na uvedenej adrese sa nenachádzal. Zo zápisnice o ústnom pojednávaní z 05.12.2012, v ktorom bol vypočutý Ladislav Ondrušek, bývalý konateľ spoločnosti KALIPO s.r.o., ktorá mala predmetný tovar dodávať spoločnosti KEVOLA s.r.o. vyplýva, že spoločnosť KALIPO s.r.o. v období, keď bol konateľom, nemala žiadnych zamestnancov, žiadne prevádzkové ani skladové priestory a vykonávala obchodnú činnosť s potravinárskym tovarom a drevom. Tovar mal byť nakúpený od maďarských dodávateľov, jediným hmotným investičným majetkom bol notebook, pričom nedisponoval žiadnymi účtovnými, ani daňovými dokladmi spoločnosti KALIPO s.r.o. Najvyšší súd poukazuje na obsah výsluchu svedkov Q. a K. F., ktoré boli ako dokumenty poskytnuté z PPZ, NAKA a NJFP Banská Bystrica Finančnému riaditeľstvu SR pre účely daňovej kontroly daňového subjektu KALIPO s.r.o. Z predmetných výsluchov vyplývajú aj vzťahy medzi spoločnosťami KALIPO s.r.o. a KEVOLA s.r.o. ako dodávateľmi tovarov pre RONY-TEX s.r.o. (žalobcu). Z výsluchov vyššie uvedených osôb vyplynulo, že tieto spoločnosti reálne neobchodovali, len vytvárali reťazec firiem, ktoré vystavovali faktúry za účelom získania daňovej výhody. Fakturácia medzi daňovými subjektami prebehla, ale tovar v skutočnosti dodaný nebol. Reálne uskutočňovanie dodávok tovaru nebolo preukázané, a to ani samotným daňovým subjektom (žalobcom) a ani vykonaným šetrením správcu dane. Konatelia spoločností nemali vedomosti o fungovaní spoločností a podpisovali len čisté, resp. dopredu pripravené papiere, vždy ich riadila ďalšia osoba alebo osoby. Dodávatelia týchto firiem sú spravidla neexistujúce daňové subjekty, ktoré boli predané neidentifikovaným osobám v zahraničí, resp. ich sídla sú virtuálne a so správcom dane nekomunikujú. Napriek tomu, že žalobca predložil faktúry o dodávkach tovaru, existencia faktúr a ich zaúčtovanie automaticky neznamená oprávnený nárok na odpočítanie dane, pokiaľ sa nepreukáže materiálna podstata vecí, t.j. reálne dodanie fakturovaného tovaru, resp. služby. Žalobca okrem tvrdenia, že k dodaniu tovaru došlo (podľa názoru kontrolovaného daňového subjektu o tom svedčia vystavené a zaúčtované faktúry), nijakým iným relevantným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia. Všetky nákupy a predaje tovaru žalobca deklaruje len na základe listinných dôkazov, ako dôkaz reálneho dodania tovaru kontrolovaný daňový subjekt predkladal iba dôkazy (faktúry zmluvy, objednávky), ale žiadne iné relevantné dôkazy preukazujúce reálne dodanie tovaru nepredložil.

5.30 Najvyšší súd sa oboznámil so závermi, ktoré vyplývajú z rozsudkov Súdneho dvora Európskej únie, avšak musí tiež zdôrazniť, že v spojených veciach Optigen (resp. Kittel) Súdny dvor EÚ konštatoval vo vzťahu ku karuselovým podvodom, že: „Plnenia, o aké ide vo veci samej, ktoré nie sú samé osebe poznačené podvodom vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty, predstavujú dodávku tovarov uskutočnenú osobou podliehajúcou dani konajúcou ako takou a hospodársku činnosť v zmysle dotknutých článkov Šiestej smernice, ak spĺňajú objektívne kritériá, na ktorých sú tieto pojmy založené, a to bez ohľadu na úmysel iného subjektu ako dotknutého platiteľa dane, ktorý je súčasťou rovnakého dodávateľského reťazca, a/alebo na prípadnú podvodnú povahu iného plnenia, o ktorej tento platiteľ nevedel alebo nemohol vedieť, ktoré je súčasťou tohto reťazca a ktoré predchádza alebo nasleduje po plnení uskutočnenom týmto platiteľom. Právo platiteľa dane, ktorý uskutočňuje tieto plnenia, spočívajúce v odpočítaní dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe nemôže byť ovplyvnené ani tým, že v reťazi dodávok, ktorej sú tieto plnenia súčasťou, je iné plnenie, ktoré predchádza alebo nasleduje po plnení platiteľa dane a ktoré je bez toho, aby to platiteľ dane vedel alebo mohol vedieť, poznačené

podvodom vo vzťahu k dani z pridanej hodnoty.“,

t.j. že vnútorný postoj platiteľa k následkom svojho podnikania, ktorý sa vyznačuje nevedomou nedbanlivosťou, spôsobuje, že takýto platiteľ si svoje právo na odpočítanie DPH uplatniť nemôže.

5.31 Pokiaľ žalobca ako daňový subjekt nie je spôsobilý preukázať naplnenie vyššie uvedených zákonných požiadaviek obozretného podnikania, a to je v prípade žalobcu ako daňového subjektu zo zistení žalovaného, ktoré boli správne potvrdené krajským súdom, pre Najvyšší súd SR preukázané, potom poukazovanie na rozsudky vo veci Optigen (resp. Kittel) žalobcom nemá oporu v ich záveroch, lebo žalobca minimálne mal vedieť a tým aj hodnoverne preukázať, na základe akých reálnych činností bolo vykonané dodanie tovaru od dodávateľov tovaru 1 až 3 za podmienok vymedzených v § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. a ako tento tovar nadobudol.

5.32 Uvedený právny názor Najvyššieho súdu nemôže zmeniť ani to tvrdenie žalobcu s poukazom na právne názory vyslovené v rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf 1/2011, že predmetný tovar nakúpený od dodávateľov tovaru odpredal žalobca ďalším subjektom, nakoľko predmetom preverovania práva na odpočítanie DPH uplatneného žalobcom za príslušné zdaňovacie obdobie nie je existencia dodaného tovaru, ale náležitosti zdaniteľného obchodu zachytené v došlých faktúrach.

5.33 Na základe vyššie uvedených skutočností sa Najvyšší súd SR stotožnil so záverom krajského súdu, že v preskúmvanej veci bolo potrebné žalobu zamietnuť.

6.

6.1 Odvolací súd vzhľadom na odvolacie námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutia majú všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia požadované v zmysle § 63 Daňového poriadku. Uvedené rozhodnutia finančného orgánu vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre priznanie nadmerného odpočtu na dani z príjmov.

6.2 Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, poprípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

6.3 Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo vyššie uvedených právnych názoroch (čl. 1 ods. 1 ústavy), pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchytil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, poprípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

6.4 Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), a hoci išlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava daňového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), tak v odvolacom konaní na základe mu dostupných informácií z pripojeného priestupkového spisu Najvyšší súd dospel k záveru, že nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov

nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

7.

7.1 O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania, čo v tomto odvolacom konaní nenastalo.

7.2 Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov. V tejto veci sa začalo odvolacie konanie pred 1. júlom 2016, preto najvyšší súd v tejto veci postupoval podľa ustanovení O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.